verhouding tot een jongeman te staan, wier mooie jeugd voorbijgegaan was in het zeurig gedoe van het emotielooze huishoudinkje, werd het portret een schat, een weelde. Boven op haar kamertje zette ze het neer, en het was haar, alsof de ernstige oogen haar steeds goedkeurend aanzagen, als ze sprak tegen den Edward Harwin van het portret.

Ze stuurde hem een van haar geflatteerde foto's, waar hij om gevraagd had, en kreeg als antwoord een brief met onderaan een paar Hollandsche zinnen. Als P. S. stond er nog bij: „Ik neem les bij Mrs. van Manen, want ik moet toch goed Hollandsch kennen, voor ik naar Holland ga."

Lies begreep best, dat Rie hem die zinnen voorgeschreven had. Toch vond ze het eenig! Ze was zoo weinig verwend door het leven, dat ze zich niet had durven voorstellen zijn komst in Holland. Doch nu ze het las in zijn brief, hoewel misschien alleen bedoeld in scherts, vond ze het iets, waarover ze nù wel kon fantaseeren.

Doch midden door haar rijke fantasieën heen, schoot de gedachte, dat ze hem natuurlijk tegen zou vallen, tegen moest vallen. Hij zou in haar niet het knappe meisje van het portret terugvinden, ze zou een teleurstelling voor hem worden, en dat zou natuurlijk het einde van alles zijn. Daarom wist ze niet meer, of ze naar zijn komst in Holland verlangen mocht. Het zou misschien beter zijn, dat alles maar bleef zooals het nù was.

Weer was na een jaar briefwisseling de winter gekomen, de lange, trieste, hopelooze dorpswinter. Toen kreeg ze zijn brief, waarin hij schreef, dat hij naar Holland kwam, om persoonlijk kennis met haar te maken. Het begin van den brief was zakelijk-droog, zoodat Lies een teleurstelling in zich voelde opkomen. Maar hij vervolgde: „In het afgeloopen jaar heb ik je door je brieven leeren kennen en waardeeren. Nee, die woorden geven te koel weer, wat ik voor je voel. Ik ben van je gaan houden met geheel mijn hart. En daarom, als ik je welkom ben als je aanstaande man, als jij, wat ik vurig hoop en vertrouw, ook van mij houdt, zooals ik van jou, telegrafeer me dan alléen het eene woordje: „Come," en dàn pas zal ik komen. . . ."

Na het zakelijke begin maakte zijn teedere woorden nog meer indruk. Lies huilde, lang snikkend over zijn brief. Nu zou voor haar ook het echte, groote geluk gaan komen. Nog met behuilde oogen kwam ze bij Vader en Moeder binnen, vertelde alles. Afwezig luisterde ze naar de lange discussies over het voor en tegen. Eindelijk gaf dan het weten, dat Rie van Manen daar ook woonde, en Lies dus niet heelemaal alleen zou zijn met een „vreemden man" den doorslag. Zij hadden er dan niet meer op tegen, want hij was een flink, degelijk persoon, had Rie geschreven, en Lies was ook zoo jong niet meer. Moeder snoof een paar maal alsof ze zou gaan huilen. Lies hoopte dat die comedie haar bespaard mocht blijven. Vader sprak nog langdurig over haar leven nu, of ze wel goed wist wat ze deed, wat ze allemaal opgaf, als ze naar Amerika zou gaan. Lies knikte maar mechanisch. Ze wist het best, ze had er goed over nagedacht. — Den volgenden dag telegrafeerde ze: „Come".

Toen gingen de dagen in duldelooze spanning voorbij. Niet meer het weten, dat hij elken dag dichterbij kwam, beheerschte haar. Daar was alleen een nameloos-groote angst in haar voor de eerste ontmoeting. Ze zou het niet kunnen uitstaan, als ze in zijn oogen zou moeten lezen, dat ze hem tegenviel. Zòo dicht bij het geluk, zou ze het niet meer kunnen missen. Als ze zich nù de lange, eentonige jaren thuis voorstelde, en zònder hem, dan wist ze, dat ze liever, vèel liever dood zou willen zijn, dan die te moeten doorworstelen. Ze werd kribbig thuis, ze werd zòo prikkelbaar, dat ze om alles huilde. Moeder, onverstandig, Moeder, die nooit getracht had Lies te begrijpen, die altijd mijlen ver van Lies afgestaan had, begreep ook nù die malle buien niet, uitte haar wrevel in gezegden als: „Nou, hij krijgt een pleizierige vrouw hoor! Als hij je zoo ziet, maakt hij dadelijk rechtsomkeert, moet hij niks van je hebben." — Dan hield Lies de handen voor haar ooren, schreeuwhuilde bijna: „O, weest u toch stil. U maakt me dol." Rende weg, naar boven naar haar kamertje, terwijl Moeder haar hoofd schudde over die idioterigheid. Of Moeder zeurde heele dagen door, dat ze hem niet zou kunnen verstaan, dat ze geen woord tegen hem zou kunnen zeggen. Dat ze zoo blij was, dat Vader tenminste wat van Engelsch kende, omdat het anders heelemaal geen doen geweest was, hem naar Holland te halen.

Toen eindelijk zijn telegram uit Rotterdam kwam: „Arrive train 4.50," was Lies zòo op van zenuwspanning, dat ze zich voor alles onverschillig voelde.

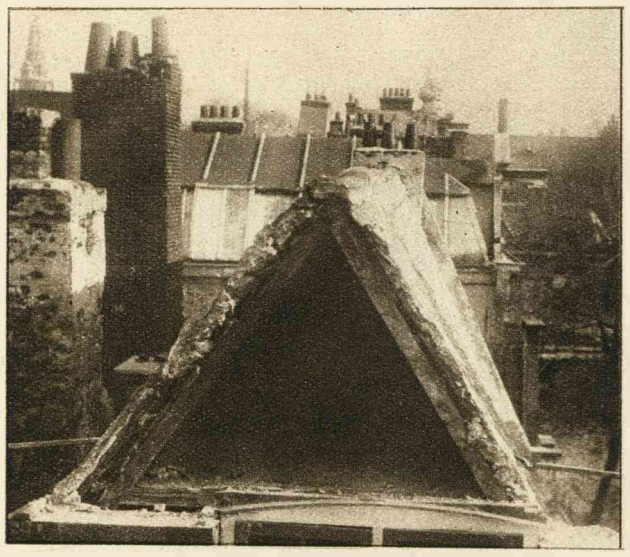

DE JONGSTE STORM.

Hoe de storm, die in den loop der vorige week woedde, heeft huisgehouden, blijkt uit bovenstaande foto, voorstellende een huis in de Nes te Amsterdam, waarvan de gevel naar beneden is gestort.

Dien ganschen dag liep ze door huis als in een droom. Alleen toen ze zich klaar maakte om naar den trein te gaan, en voor den spiegel haar hoed vastpriemde, bekeek ze even met aandacht haar gezicht, dat bleek leek onder den zwarten hoed. Ze trok haar bovenlip op, toonend haar egale, witte tandjes. Ze zou lachen als ze hem zag!

En tòen ze hem zag, lachte ze niet. Toen de trein stilhield op het tochtige perronnetje, en hij er uitsprong, vlug, elastiek, dan, na even rondgekeken te hebbèn, op haar toestapte, haar hand drukte, ferm, krachtig, en alleen maar zei: „Lizzy. . . . ," toen keek ze hem aan met een zòo smeekende uitdrukking in haar oogen, alsof ze daarmee trachtte te bezweren de teleurstelling, die over zijn gezicht zou glijden. Op weg naar huis spraken ze weinig. Ook thuis eerst niet, waar Moeder zenuwachtig-lacherig al in de gang stond om hem te verwelkomen. 's Avonds zaten ze in de stijve „mooie kamer", sprak hij aldoor met Vader, af en toe eens kijkend naar haar. Ze zat hem maar aan te staren, zijn gezicht, 't gezicht van het portret in zich op te nemen. Vader bracht hem 's avonds naar het boersche hotelletje, waar hij logeeren zou. Moeder zei: „Toch wel geneerderig, zoo'n vreemde man." En zij huilde den ganschen nacht.

Maar den volgenden dag, een dag met helder, knappend vriesweer, was het haar bij het opstaan, alsof nù pas alles goed zou worden. Hij kwam pas tegen de koffie. Daarna gingen ze wandelen. Moeder keek hen na, overal in het dorp verschenen hoofden voor de ramen om hen na te kijken. Moeder had natuurlijk gekletst.

Hun stappen liepen vlug, gelijkmatig over de eenzame, hardbevroren dorpswegen. Buiten het dorp nam hij haar arm, trok dien door den zijne. „Nu moeten we eens ernstig praten samen, Lizzy," zei hij.

Nu komt het, dacht ze. En om meteen alles te weten, gooide ze er bruusk uit: „Ik ben je natuurlijk tegengevallen hè? Zeg 't maar gerust."

Hij keek naar haar half geopend mondje, zag de witte tandjes glinsteren, drukte dàn haar arm dicht tegen den zijne, eenvoudig zeggend: „No dear one, dat zou niet mogelijk geweest zijn. Daarvoor heb ik te lang van je gehouden!"

Toen gleed over haar gezichtje de stralende lach, die haar zoo vermooide, en omdat ze niets beters wist te zeggen, zei ze: „Thank you, o thank you!"

Ze liepen lang, sprekend over hun toekomst in Amerika. Lies danste aan zijn arm, luchtig, vroolijk, in extase van geluk. Hij vond haar kostelijk, zooals ze daar naast hem liep, met dat aardige, frissche kleurtje en dat lieve mondje, dat zulk komisch-gebrekkig Engelsch sprak.

Opeens bleef ze staan, en half coquet, half schuchter naar hem opziend, zei ze: „Vin-je rood haar heusch niet leelijk?"

Hij wond een lok, die van onder het bontmutsje vandaan ontsnapt was, en over haar voorhoofd dartelde, om zijn vinger. Haar dan innig naar zich toetrekkend, zei hij alleen: „My darling little wife."

Toen kusten ze elkaar. En het hen omringende winterlandschap was de eenige, stille getuige van hun groote geluk.

EEN DUEL IN 1807

DOOR P. KLOPPERS

Door geheel Europa donderde het Fransche mortier, klonk het „Vive l'Empereur" en bliksemden de klingen der Fransche kurassiers. Door de beslissende overwinningen bij Jena, Auerstadt en Eylau bevochten, had Napoleon Pruisen ten ondergebracht, en de in 1807 te Tilsit gesloten vrede scheen voor Europa een tijdperk van rust en verpoozing in te luiden. Die rust, staande in 't teeken van dwang en wapengeweld, zou wel niet van langen duur blijken, maar voorloopig herademde men toch, en dat was al heel wat in den tijd dat Bonaparte Europa de wet stelde.

Vele manschappen en officieren in de Fransche legers smaalden op den vrede,— zij waren den rook van het kruit en den reuk van het bloed te zeer gewend en dorstten naar roem en bevordering. De kwade kansen namen zij gaarne op den koop toe . . . . Maar anderen, minder Spartaansch, doch daarom meestal niet minder krijgshaftig, waren verheugd verlof te kunnen krijgen en een gelegenheid hun moeder, hun zuster of hun bruid terug te zien. Onder de laatsten behoorde kapitein Willem Verdonck, avonturier van goeden huize, als vrijwilliger in Franschen dienst getreden en vurig bewonderaar van den keizer.

De kapitein, die reeds in de Fransche revolutielegers gestreden had, was thans een goede veertiger.

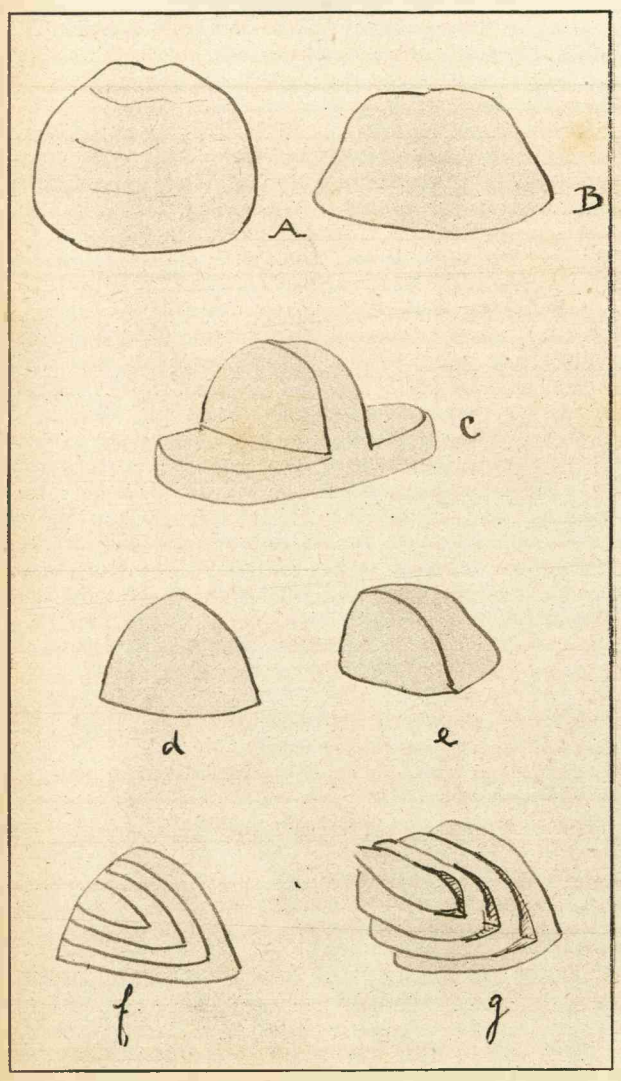

SPELLETJES EN KUNSTJES

Ziehier een der vele inzendingen op onze aanvraag in ons vorig nummer. Onze inzender schrijft:

Ik zend u een zwaan. En die fraaie vogel kost u. . . nou, laat eens zeggen 4 cts.

Daarvoor koop je n.l. in dit vruchten rijken oorlogsjaar een groote goudreinette. En met één zoo'n reuzen appel ben je klaar. Met een goudreinette, een fruitmesje en een schoteltje. Met het mes schil je de reinette tot dat zij haar sappig vleesch toont (A); dan snij je de vrucht precies midden door. (B). Het bovenste deel dient nu voor de zwanenfabriek. Twee partjes (d en e) worden er aan weerskanten afgehakt. Niet te ver doorsnijden is daarbij de boodschap. Het lichaam (c) blijft in al zijn forschheid over.

Het kost maar weinig oefening (handige menschen zijn er, die het zelfs zonder oefening volbrengen) om de partjes d en e ieder zoo in 4 onderafdeelingen te versnijden als aangegeven in f, en ze uit elkaar te schuiven als in g.

Als gij vol vreugde over het gelukken dezer operaties nu verder gaat, dan neemt gij de andere helft van den appel, snijdt er langs den kant een reepje af in vorm gelijk aan (i), van boven wat dikker, van onder smaller toeloopend, als een wig. Ook het stukje h is spoedig gefatsoeneerd. Hetzelfde recept, van boven dik, van onder wigvormig, is hierbij te volgen. Men vergete niet in het bovendeel van h een appelpitje te steken; dat zwarte vlekje is er op de teekening een voorstelling van.

Nu weer naar het forsch gefatsoeneerde lichaam.

Voorzichtig met het scherpe vruchtenmesje aan een zijde vanonder een inkeepje gemaakt, en daarin i gestopt. Het gaat heusch, als het niet in ééns is, in twee of driemaal Op dezelfde wijze kunt ge h in het kerfje e stoppen, — dat aan de andere zijde, maar iets hooger dan k, is aangebracht.

Het ge 't al geraden? Natuurlijk! D en e, met de partjes keurig uitgespreid als in j aangegeven, komen weer op hun plaats te liggen. En . . de zwaan is gereed (zie M.)

